

nen rätt långvarig, och då Alf Grane förklarade den avslutad, var det middag. Nu föreslog han att de skulle begiva sig till skogen, men däremot opponerade sig fröken Lilly med försäkran att middag väntade dem hemma i gården, och den finge icke försummas. Efter den stode det herrarne fritt att begiva sig till skogs.

Nå, herrarne gingo in på förslaget, och så lämnade de den gamla kvarnen. Innan de gingo, stannade dock Alf Grane vid den skummande forsen och betraktade den tyst och tankfull.

— Vad tänker du på Alf, efter som du med så tankfull min betraktar forsen, frågade länsmannen.

— Hm, svarade han, jag tänker på orimligheten av att en så ekonomiskt anlagd man, som herr Appelblom beskrives ha varit, kunnat låta en så värdefull kraft rinna räntelös i många år. Där måste ligga något hemligt skäl bakom detta.

— Ja, svarade länsmannen, det är inte du den förste som tycker. Men gubben hade ju sina egenheter, som ingen rätt kunde bli klok på. Fann du något anmärkningsvärt för övrigt i kvarnen?

— Nej, svarade han helt korthugget, som hade det inneburit en stor missräkning.

* * *

Efter middagen återfinna vi de båda ungdomsvännerna i Storskogen på den plats, där de hemlighetsfulla blodfläckarne blivit funna. Alf Grane fann allt, som länsmannen förut berättat om detta fynd, till fullo bekräftat. Men några upplysande spår funnos